

הפלירט עם אי-ודאות

ד"ר ברכה קליין תאיר

18.9.25

אנחנו בתקופה בין מיצרים, לא במובן היהודי, אלא במובן האבולוציוני.

רגל אחת של רובינו עדיין משועבדת "במצריים", ורגל שנייה מחפשת עתיד חדש. רגל אחת ממשיכה להיות מקובעת בחוף "המבטחים" ורגל שנייה כבר עלתה על סירת החופש. רגל אחת מתבוססת בתוצרי הנפש הבהמית, רגל שנייה מטוהרת ומחוברת למהות האלוהית.

מצב כואב, במיוחד כאשר אנחנו לא גמישים ולא מסוגלים לעשות שפאגט. מערכות החינוך ומנגנוני ההשפעה נתבו את תודעתנו – מחשבותינו – לבנו – רגלנו במשך שנים, הרחיקו אותנו מהפוטנציאל האינסופי הקיים בתוכנו ומחוצה לנו, קיבעו אותנו במדיום הצורה, החומר, 5 החושים הרגילים (מדיום מוצפן), ושתלו אותנו במדיום הזיכרון ולא ההשראה!!!

אבל -

אם הכל צפוי והרשות נתונה, מדוע אנחנו ממשיכים להיות עבדים של מנגנוני השפעה עוצמתיים? הופכים לסמרטוטים של המצב מבלי לפעול? ממאנים להחזיר לידיים שלנו את ההגה לחיינו? ממאנים להיות אדוני הקיום שלנו?

התשובות כואבות:

1. באמת, לרובנו אין את עצמנו. אנחנו תלויים ב...ומושפעים מ...
2. אנחנו חיים פער בלתי נסבל בין 'לדבר על' לבין 'להיות את'.
3. אנחנו חיים זיכרונות ולא השראה.
4. רובנו בורים, מנותקים מהאמת המוחלטת שמנהלת את הקיום שלנו.
5. אנחנו מפחדים לפלרטט עם אי-ודאות. מפחדים להמציא. מפחדים להתנסות בלא נודע שהוא מעבר לצורה חושית.
6. עינינו מסוממות, אמונותינו מעוותות, רצונותינו מקובעים.
7. נהרס לנו **הבית האידיאלי שהוא בית עם אידיאל.**

הקיבעון הזה גרם וגורם לנו לפחד מעוצמה – מאמת מוחלטת – מהיכולת הכל יכולה הקיימת בנו.

מדוע אינות, אי-קיום, אי-ודאות מפחידים אותנו?

בעיקר כי איננו סומכים על האוצר שאנחנו, השפע שבנו, העוצמות הקיימות במהות שלנו. איננו סומכים כי איננו מכירים. איננו מכירים כי לא בחרנו לתפוס 'דגים גדולים' הנמצאים במים עמוקים, ונשארנו במים הרדודים עם 'הדגים הקטנים'.

- ✓ פ- פער בין רוצה לכדאי...בין זהות למהות...בין ידוע ללא-ודאי. שאלות מניעות: האם את רוב חיינו אנחנו חיים על ברכנו או עומדים והולכים על רגלינו (הציווי לך – לך!!!)? מה אנחנו לוקחים כמובן מאליו? האם אנחנו מגיבים למציאות או מעצבים אותה? עד כמה אנחנו מוכנים לפלרטט עם אי וודאות?
- ✓ ח - חידה לגבי התוצאה של בחירה שנעשה. מרביתנו לא יעשו צעד אל הלא נודע אם לא מובטחת לנו הצלחה מראש. שאלות מניעות: האם אנחנו פתוחים לכל תוצאה במיוחד היום? איזה סיכון אנחנו מוכנים לקחת? מדוע אנחנו מעורבים רגשית גם בהצלחה וגם בכישלון?
- ✓ ד – דין לגבי שאלת המחיר, במיוחד המחיר של האגו. שאלות מניעות: באיזה מקוש דלת אנחנו עדיין אוזחים? מה אנחנו מרוויחים מהאחיזה הזאת? מה מגביל את החופש שלנו? כאשר ניכשל, מה נהיה? מה יגרום לנו לעשות תנועה חדשה? מה יגרום לנו לברוא מחר חדש כל יום מחדש?

לכן בדרך כלל, בעת פחד רובנו נבחר: **flying - fighting – freezing...**

אבל דווקא בעת הזאת, כאשר הפלנטה ואנחנו עליה מטפסים אל עבר ממדים חדשים; ממד 5 "המטחנה" הגדולה וממנו לממדים האוניברסליים 6-7 – עידן הזהב, מי שעדיין אוחז בתשובות שלעיל, "המטחנה" של ממד 5 "קוצצת" אותו. די באלימות היא גורמת לקליפות העולם הישן להפוך לאבק.

כי במציאות העמוקה אין אמת יחסית, אין אי-ודאות, אין רסיסי אהבה, אין הבחנות, אין 'לא יודע' או 'לא יכול', אין מלחמות ומאבקים. ישנה אחדות, ישנה בריאה תמידית, ישנה אהבה אינסופית, ישנה תודעה ניטרלית/אפס, ישנה אמת מוחלטת, ישנה ודאות, ישנה היכולת הכל יכולה.

המציאות העמוקה קיימת בתוכנו, בתאים שלנו.

אי-ודאות נוצרת ברגע שאנחנו מתרחקים מהאחד, מהאמת, מהמקור והתודעה שלנו מצטעפת עד כדי 'חור מנעול', ומן המעט שאנחנו רואים, אנחנו מקישים על עולם ומלואו (בולצמן). כלומר, אין אי-ודאות אלא רק בתודעה שלנו. אין כאוס אלא רק בתודעה שלנו. אין קושי אלא רק בתודעה שלנו. אין עבר או עתיד אלא רק בתודעה שלנו. אין אשמים אלא רק בתודעה שלנו. אין עוני אלא רק בתודעה שלנו. הפער בין 'לדבר על' לבין 'להיות את' קיים רק בתודעה שלנו. הסכסוך הגדול ביותר בחיינו קיים בתוך התודעה שלנו!

בגלל תודעת 'חור מנעול' גדלנו להיות אנשים עצלים, עבדים למדיום החומר המקנה כביכול ביטחון, אנשים כבדים שעטופים במלבושים רבים, מלאים בעצי דעת/פרשנויות, בעלי רשימת מלאי ארוכה של זהויות וטיפולוגיות אישיותיות, עם בוסים פנימיים רבים שדי מותחים את השמיכה שאנחנו. דווקא כאנשים עצלים, אנחנו מחפשים שליטה על המוכר והידוע (מציאות החיזיון, האשליה) ובכך מצמצמים את עוצמת הפוטנציאל.

מהי אי-ודאות?

לפני שניגע בשאלה, ננסה תחילה להבין את דרגות המציאות:

דרגה א' - מציאות החומר (כוליות, ממד 3) – מערכת חמשת החושים – עולם העשייה. לקבל לעצמי.

דרגה ב' – מציאות הצורה שמולבשת בחומר: עולם היצירה (כוליות, ממד 4). לקבל לעצמי על מנת לתת.

דרגה ג' – מציאות הצורה שמופשטת מחומר: דמיון ואינטואיציה (ערוץ הקליטה) – עולם הבריאה (אינות, ממד 5). להשפיע לטובת המכלול. חושים רוחניים (I Speak – I Hear – I see – I know – I Am)

דרגה ד' - המהות של הדבר: לאדם יש דעת לגבי מקור הדברים (ולא ידע) – עולם האצילות (אי-קיום, ממדים 6-7).

מכאן שרמות אי-ודאות בתודעת האדם נמצאות בעיקר בדרגה ג' + ד'. זאת, בגלל רמות גבוהות יותר של סרגל זמן/עוצמה אנרגטית היוצרות בתודעה שלא עושה אבולוציה רמת אי-ודאות גבוהה. ככול שמתערטלים, מפצחים הצפנות, משנים צורה ומטפסים, רמת אי-הודאות מצטמצמת.

כעת בדקו את עצמכם, באיזו דרגה אתם שוהים בדרך כלל, לפי ההגדרות הבאות:
ברמה הארצית: אי-ודאות אפיסטמית (השפה דלה = חיבור כושל למהות, לבית ההווה, ידע מוצפן והמודעות היא כשל 'חור מנעול'); מצב שבו אין לנו את כל המידע הדרוש כדי לקבוע בוודאות את התוצאה של אירוע או את אמיתותו של דבר מה. אי-ודאות מקשה על קבלת החלטות בכל תחומי החיים, בעיקר בתחום הכלכלה, שכן איננו יודעים בוודאות מה תהיינה התוצאות של כל אפשרות. לכן הפחד שולט.

ברמה האישית: אי-ודאות קיימת אצל אדם בהתאם לחור מנעול התודעה – מחשבה שלו. ככול שהחור קטן, רמת אי-הוודאות גבוהה. מאחר והאדם איננו יודע את עצמו, לא מכיר את ייעודו, איננו "אדון בביתו", איננו מאמין ביכולתו להיות co-creator, איננו בא מתוך אהבה אל הווה עכשווי ואיננו נמצא בלמידה תמידית, הוא מנסה לקיים את המציאות כיציבה, כפריקה, כמכאנית (תבניות סטאטיות). הוא ממשיך לשמר את זיכרון העבר ולפנטז על עתיד אחר (ציפיות). לכן, הוא מפעיל שליטה בניסיון לשמר את המוכר והידוע ברמת שונות מינימלית (רמת הפתעות מינימלית). שליטה היא מאבק של האגו הרוצה לכפות את דעתו על הקיים ולשמר את מקומו ללא הפרשי פוטנציאל רועשים מדי. דומה הדבר למערכת החיסונית של האדם הדוחה השתלה הכרחית לחייו. נעילה סטאטית זו דרושה על מנת לשמר את הישגי העבר.

ולפיכך, אנחנו נשארים בתוך מגרש המשחקים המוכר והידוע, דוהרים על גבי אותה אוטוסטרדה של חיים, הופכים את הקיום לשדה קרב, מחפשים כל הזמן להישאר בחוף מבטחים, מתפעלים את עצמנו ואת סביבתנו עם פרדיגמה מכאנית – פונקציונלית שמנסה לשמור על רמת וודאות גבוהה במסגרת חור המנעול. למרות שאנחנו עמוסים בידע (והרשת עוזרת), בגדול אין לנו הבנה עמוקה – הבנת שורש - לגבי האירועים, טבע הדברים, טבע האדם, טבע הקיום.

ברמה הפיסיקלית: על פי עיקרון אי הודאות של בוהר ואייזנברג (הפיסיקה הקוואנטית שפלאנק ואיינשטיין סללו את הדרך אליה), המציאות היא גם חלקיק וגם גל (אלקטרוני). לדעתו של הוקינג, התורה הקוואנטית בעצם אינה מתארת עולם ממשי אלא רק את תצפיותינו על העולם. לפיכך, ישנה בתורה הקוואנטית שניות (דואליות) בין גלים וחלקיקים המגבירים את אי-הודאות, כי האדם יכול לראות רק אחד בזמנו (לדוגמה התמונה המפורסמת של האישה הזקנה והאישה הצעירה). לא זאת בלבד, עקרון הקומפלמנטריות של בוהר אומר שהאפשרות לדעת כל דבר על העולם ברגע נתון – כמתחייב מהדטרמיניזם – אינה קיימת. התנאים הנחוצים לידיעתו של דבר אחד כמו למשל מיקום של חלקיק, מונעים בהכרח ידיעת דברים אחרים כמו מהירותו. קשה לנבא היכן יופיע החלקיק המסוים או איזה חלקיק יופיע ראשון.

על כן, כל דבר לגבי המציאות הוא השערה או הסתברות (חוק ההסתברות) מתוך מספר אלטרנטיבות. אף פעם לא נדע את האמת בשלמות (אי-ודאות).

בניסוי **החתול של שרדינגר**, הנמצא בתוך קופסה סגורה יחד עם כמוסת גז רעיל, ישנה הסתברות מסוימת שהכמוסה נשברה והחתול מת, וישנה הסתברות אחרת שהכמוסה נותרה שלמה והחתול חי. במציאות, אם נמדוד את מצב הרעל נוכל לדעת מיד מה מצב החתול – חי או מת, שכן אחד המצבים מתקיים והשני לא. אבל, כל עוד הקופסה סגורה אנחנו פשוט לא יודעים מהי התשובה.

הפיסיקה הקוואנטית מציגה מציאות אונטולוגית – מציאות פוטנציאל אינסופי (מציאות מעל השמש) העומדת לרשותנו בתהליכי קבלת החלטות, כל עוד אנחנו צופים ולא מתערבים במצב (תודעה בוראת). ברגע שהתחלנו לחקור, אנחנו מפילים את הגל לחלקיק קונקרטי (מחשבה יוצרת). למצב זה קוראים סופרפוזיציה = **אי-ודאות** (ישות קוונטית יכולה להימצא בכמה מצבים במקביל): **הסתברות** (כל עוד אנחנו צופים ולא מתערבים, המציאות היא גל. ברגע שהתחלנו לחקור, **המדידה** משפיעה על המיקום, אנחנו מפילים את הגל לחלקיק קונקרטי) = **אקראיות** (לא יודעים את הסיבה, לא ניתן לחזות את הגורמים כמו הטלת קובייה) = **השזירה** (מונחים בסיסיים כמו "כאן" ו"שם" הופכים לחסרי משמעות. תלות הדדית – השפעה הדדית. החוקר אינו יכול לתאר את מצבו של כל אחד מהם בנפרד).

ברמה האוניברסלית: היעדר ממשות.

מציאות אור שהיא מעבר לצורה. עוצמה בלתי מוכרת. שורש הבריאה = הריק של הבריאה = 'חושך' = סוג של אור עליון שצבעו הוא שחור כהה ביותר שאיננו מכירים הנקרא TŪNAMĪ (לפי "ספר הידע" הוא התדר המרוכז של 3X49 צבעים = 147 שמות האל) = מציאות אונטולוגית = פוטנציאל אינסופי, ולכן נאמר בתפילה "בורא חושך".

האל הוא אי-ודאות, מסתורי, נעלם. האור העליון הוא מסתורי, אי-ודאי, נעלם. המהות שלנו היא אי-ודאית, מסתורית, נעלמת/מוצפנת. לפיכך, מקור הנביעה של חיינו - שורש מהותנו נמצא כרגע באי-ודאות, בגלל שהפלנטה נמצאת במדיום מוצפן.

לכן, כאשר אנחנו מדברים על בריאת מציאות אנחנו מדברים על היכולת לפלרטט תודעתית עם **אוקיינוס של ריק** = אינסוף פוטנציאל = אינסוף פוטונים של אור = מציאות אונטולוגית = מציאות השורש (מעבר לצורה), להפיל את הגל, את הרטט, את המיתר ולהביא לידי קיום חלקיק/מחשבה היוצרת מציאות הלכה למעשה, מציאות אפיסטמולוגית שרמת אי-הודאות שבה הולכת ומצטמצמת.

תודעה בוראת רטט אנרגטי מתוך הריק – מחשבה יוצרת צורה מתוך החומר הגולמי!

זאת הבחירה היחידה שיש לנו בקיום.
בתוכניות האלוהיות הכל צפוי. אין אי-ודאות.
מאחר ואי-ודאות היא פונקציה אבולוציונית, הרשות נתונה לעשות אבולוציה במודע.

אחד המבחנים הדרמטיים בהתמודדות עם אי-ודאות היה הציווי האלוהי לאברהם לעקוד את בנו יצחק. במילים אחרות, האל ביקש מאברהם לוותר על כל הוודאויות החיצוניות/פנימיות של החיים וללכת למקום העמוק ביותר שהוא אי-ודאות קיצונית (הנסתר), על מנת להבין לעומק מהו הדבר שקרא לו אלוהים לעשות. להזכירם, בהתחלה ביקש האל מאברהם "לך לך"... ולאחר מכן ביקש ממנו לעקוד את בנו (העלאת קורבן נחשבה אז לעבודת אלילים).

האם הצווים האלוהיים לאברהם עומדים בניגוד לצו המוסרי? לא, מאחר והם שירתו את תהליך התעוררותו של אברהם. כדי להגיע לשלם, לטהור, למהות האלוהית נטולת הצורה וההגדרה ולהבין לעומק מה באמת מבקש האל, היה על אברהם להתעורר לוודאות הפנימית שבו. איך עשה זאת אברהם? על ידי שעקד/הקריב את כל ה- Belonging, את כל מה ששייך לו חיצונית ופנימית (הלך מבית אביו אל הלא נודע...הלך לעקוד את בנו יחידו). הוא יכול לעשות זאת רק מתוך כמיהה = **Longing** לאני = **Be**.

לשם כך עלינו:

- לוותר על זהויות, צורות, הבחנות.

- לווטר על החומר/רכוש/נוחות.
- לווטר על המוכר והידוע.
- לווטר על העניין באחרים.
- לווטר על שדה הקרב של האגו.
- לווטר על טיפול סימפטומטי.
- לווטר על זיכרונות!!!
- לווטר על שליטה. שליטה הינה התנהלות כפייתית של תודעה ארצית שהיא תודעה של 'חור מנעול' המחפשת ביטחון בים הכאוס/אי-הודאות. כאשר הוא מרגיש סוג של איום על קיומו המרכזי, הוא מפעיל את כל התותחים הרגשיים שמובילים לפגיעות, לפחד, לאי-ודאות, לקורבנות, אבל במיוחד לבורות.

1. עד כמה תהיה מוכן להחליף את כל הבגדים שלך בארון ולהסתפק בלבוש אחד בלבד: לבוש קריסטלי, שקוף, טהור, מואר?
2. כמה חשוב לך להחלים? להיטהר? להיות מהות אור? להצליח?
3. האם תהיה מוכן בשבילם לווטר על כל מה שיש לך? לאבד את הקיים בחיך גם אם הוא חשוב לך?
4. אם תפתח שערים אל הלא נודע, מה 'תפסיד'?

מעטים יהיו מוכנים לעשות שינויים קוסמטיים. הפחד להשתנות מופיע תמיד ברבדים הכי אישיים של הגוף - הנפש - הלב - השכל.

"אדם עשיר ומצליח פנה לאיש חכם כדי שיסכים להיות הגורו שלו וילמד אותו על האמת. הסתכל עליו האיש החכם ואמר לו בביטול: חזור למשפחתך וילדיך, זה לא בשבילך. אך האדם התעקש. ואז תפס אותו האיש החכם בשערותיו והטביע את ראשו במים. האיש פרפר. כשהוציא אותו שאל: כשהיית למטה במים, מה הכי רצית? ענה לו: אוויר לנשימה. אמר לו: כאשר תרצה לדעת אמיתית (כמו האוויר) מהי אמת, תבוא אלי". (מעשיות זן)

אין ברירה! משהו גדול קורה כעת הן ברמה האישית והן ברמה הפלנטרית.

שפע – אור – אמת מוחלטת – אהבה אלוהית – מהות – חופש, הם כולם נעדרי ממשות. הם כולם מעבר לצורה. הם כולם מעבר להבחנה. השורש שלהם נמצא בריק של הבריאה = בכללות התודעה של האל. במדיום של אפס מגבלות וגבולות.

העבודה המרכזית: אבולוציה = שינוי צורה כדי להשתוות בצורה!!!
ניתוח המסר ולא הסיפור!!!

הגיעה העת לייצר הון אנושי של חוקרים, מנהיגים אוטופואטיים, יוצרי ידע חדש המקדם את האנושות.

כי כולנו צריכים-

לעבור מתודעת נוצר (אדם קטן, 'אדם תבנית' הנאמן להרבה יוצרים/מנגנוני השפעה)
לתודעת יוצר – בורא ('תבנית אדם גדול' הנאמנה ליצרן הקוסמי)

לעבור מריבוי לצמצום

לנהל את המתח בין הפכים/קצוות/ניגודים = בין שימור לצמיחה = השראה ולא זיכרון

לשחרר קביים חיצוניים, מתכונים, פתרונות מדף

להפסיק את התגובתיות הרעילה וההרסנית; תודעת 0

לערוך את הספר החי שאנחנו - עורך חיים ולא עורך דין

(להתקלף, להתערטל מכל הזהויות, הטיפולוגיות האישיותיות, מתכונות, מהיסטוריה, מגנטיקה, מתורשה, מסביבה, מחומר, מהתפתחות ליניארית טבעית. הכל תכנים של ביה"ס לאבולוציה)

לחשוף פוטנציאל אדיר, אמת מוחלטת, עוצמה חדשה

להפעיל את 8 האינטליגנציות כדי לחבר נכון את חוטי החיים

לנוע אל עבר חיים מרגשים, מיוחדים, מאירים ומוארים

להפוך להיות מאסטרים אוטופואטיים (Self-Creators) – לוליני החיים – תמיד רלוונטיים!

כאשר לאדם יש את עצמו, כאשר הוא חי את פנימיותו לפי החוקים הקוסמיים, במיוחד זה של שיווי משקל, כאשר הוא מאמין בשותפים למעגל היחסים, יש לו את האומץ לוותר על שליטה, על מגננות וחומות מגן, ולהתמסר למכלול בלי החשש לאבד את ייחודיותו. הוא נמצא בשקיפות ובאינטימיות. המשמעות איננה חשיפה, כי אם הווייה. האדם מביא את מלאותו המעגל. הוא נכון לקחת סיכונים בלי להאשים את האחר. הוא מבין שכל הקורה הוא לטובת השגת התכלית האבולוציונית וחובות המשימה. כאשר אלה מושגים, הניגודים,

האשמה, הבושה, הספק והפחד מאי-ודאות נעלמים. הצורך במיגון ובפתחי מילוט נעלם. לא מפחדים להתמזג, לוותר על שליטה, להתנסות בחדש ולחבק כישלון.

אמון מאפשר לאדם לפעול מהמקום "נכון לי" במקום מהמקום "כדאי לי". הוא פועל ממקום של אי-קיום, של אהבה תודעתית. הלב מתמלא באור גדולות ומפיץ את ריחו לכול, ללא הבדל (להיות שמש). הלב נשאר פתוח ואוהב, ללא צורך במיגון, ללא קשר למה שהאחר עושה או יעשה ולמה שקורה במציאות. פעימת ליבו המקודשת – ברשותו.

"מניח אני את כלי הדעת, מניח אני את כלי הספק,
כי הספק מכרסם ומכלה, מביא כליה.
מניח אני חשק, מניח אני נוח,
כי הנוחיות מענגת ומדשנת עד שנמצא אני מנמנם, ישן, טיפש.
לוקח אני על עצמי את האמונה שהיקום ונשמתי בעדי.
לוקח על עצמי את האמונה שאת שארצה אשיג.
לוקח אני את האמונה שבורא אני את מציאותי יום יום...
ועד אז אתאמן ואתאמן ואתאמן...
כי האימון יביא אל אמון, יביא אל אמת, ובאמת חפצתי מכול."
"סוד הפשוט"

הספק נחוץ רק עד שאמונה אמיתית מתבססת!

הדיאלקטיקה בין אמונה וספק מאפשרת לנו לפלרטט עם אי-ודאות. האדם אינו נרתע מאי-ודאות, אלא מתייחס אליה בסקרנות, במשחקיות ואפילו בהנאה.

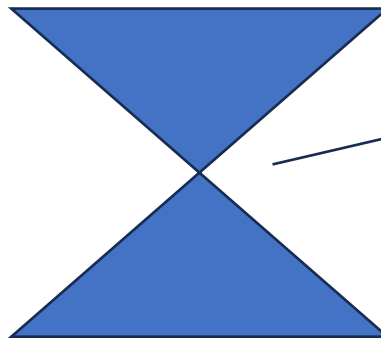
- **קבלה של אי-ודאות:** במקום להילחם באי-ודאות או לנסות לשלוט בה, ישנה הכרה בכך שהיא חלק בלתי נפרד מהחיים ואף יכולה להיות מקור להזדמנויות.
- **חקר:** גישה של סקרנות ורצון לחקור את הלא נודע, במקום להיצמד למוכר והבטוח.
- **לקיחת סיכונים מחושבים:** נכונות לצאת מאזור הנוחות ולנסות דברים חדשים, גם אם אין ודאות לגבי התוצאה.
- **גמישות:** היכולת להסתגל לשינויים ולהתמודד עם הפתעות.
- **יצירתיות:** אי-ודאות יכולה לעורר יצירתיות ולפתוח אפשרויות חדשות שלא היו עולות על הדעת בסיטואציה ודאית.

כאשר האדם נעשה קליל (Light), הוא מסוגל להגיע להארה (Enlightenment).

זהו שינוי היסטורי בכל תחומי החיים השונה מכל מה שהכרנו עד היום, והמשימה הכי מאתגרת שקיבלנו אי-פעם.

מציאות אונטולוגית = מהות הדברים – אינות (1)

יחידה, חיה (אינסוף, אצילות)

מציאות קוואנטית = מציאות הצורה
שמופשטת מחומר. מתרגמת רעיון
פוטנציאלי לחומר גלם (2)
נשמה (בריאה)

מציאות אפיסטמולוגית – מציאות החומר והצורה המולבשת בחומר = כוליות (3)

רוח, נפש, גוף (יצירה, עשייה)

נדרשת אמונה מעל דעת על מנת להתחבר עם מציאות האינות, האונטולוגית, הפוטנציאל האינסופי, האמת המוחלטת... על מנת לפלרטט עם אי-ודאות (היא קיימת רק בתודעת האדם)... על מנת שנסכים להרים את הרגל מדושת הספק – המעצור, נפרוש כנפיים ונטוס מעלה.